

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alešem Smetankou ve věci

žalobce: D. K., narozen X,
státní příslušník X,
v ČR bytem X,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 14. 5. 2024, č. j. MV-53565-5/SO-2024, a ze dne 17. 5. 2024, č. j. MV-53565-6/SO-2024,

takto:

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.
- II. Žalobci se ukládá povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě do 3 dnů od právní moci tohoto usnesení, a to v kolcích na připojeném tiskopisu nebo na účet Krajského soudu v Plzni č. 3703-4321311/0710, variabilní symbol 6839000524.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 17. 6. 2024 domáhá zrušení shora uvedených dvou rozhodnutí žalované. Dle tvrzení v žalobě žalovaná rozhodnutím ze dne 14. 5. 2024, č. j. MV-53565-5/SO-2024, rozhodla o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 2. 2024, č. j. OAM-57495-22/ZM-202, kterým byla podle § 45 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Rozhodnutím ze dne 17. 5. 2024, č. j. MV-53565-6/SO-2024, pak žalovaná rozhodla o odvolání žalobce proti usnesení ministerstva ze dne 7. 2. 2024, kterým prvostupňový správní orgán nevyhověl žádosti o určení neplatnosti doručení výzvy ze dne 31. 10. 2023 k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, obě odvolání žalobce zamítla a současně obě prvostupňová rozhodnutí potvrdila.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

2. Žalobce učinil součástí své žaloby návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. V návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žalobce nejdříve v obecné rovině popsal, za jakých podmínek lze žalobě odkladný účinek přiznat. Dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, a ze dne 6. 12. 2005, č. j. 2 Afs 77/2005-96. Přestože se daná rozhodnutí týkala přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, je možné jejich závěry analogicky použít i na přiznání odkladného účinku žalobě. Žalobce uvedl, že si je vědom recentní judikatury Nejvyššího správního soudu, dle které zájem cizozemského žalobce v řízení o kasační stížnosti, případně jeho právo být v kontaktu s advokátem, nemohou být samy o sobě důvodem pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, bez toho, aniž by byly specifikovány další individuální okolnosti. Dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu by tomu však nemělo být automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody, například rodinného nebo soukromého života žalobce apod. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly plynout ze žalobcem osvědčených tvrzení. Soud by zde měl poměřovat újmu, která hrozí žalobci, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem. Žalobce s odkazem na výše uvedené uvedl, že újmu spatřuje především v tom, že by mu v případě nuceného vycestování bylo zabráněno nejen nastoupení do zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byl zaměstnavatelem vybrán, ale byl by nucen zpřetrhat i veškeré vazby, které si na území České republiky vybudoval. Tím by bylo zasaženo do žalobcova základního práva na respektování soukromého a rodinného života. Žalobce dále uvedl, že na území České republiky pobývá od roku 2019. Za tuto dobu se mu na území republiky podařilo vytvořit jak ekonomické, sociální, tak i společenské vazby. V České republice žalobce také několik let studoval a aktivně se zapojoval do univerzitního života, a také zde získal celou řadu přátel. Žalobce také zdůraznil, že jeho studium na vysoké škole probíhalo v českém jazyce. Žalobce ovládá český jazyk na vysoké úrovni, což dle něj svědčí o jeho snaze o integraci do většinové společnosti. K prokázání svých hlubokých vazeb na území České republiky žalobce předložil čestné prohlášení pana K. H., předsedy fotbalového klubu SK Viktoria Štěrboholý, a paní S. D., předsedkyně sdružení Kyrgyzů v České republice. Žalobce závěrem uvedl, že přestože žalobce nemá na území České republiky rodinné vazby, je Česká republika centrem jeho soukromého života. Žalobce si v České republice zvykl a je zde zcela integrován. Žalobce má v České republice zajištěné ubytování a také se zde nachází jeho potencionální zaměstnavatel. Kdežto v zemi původu nemá žalobce žádnou jistotu, že se mu podaří najít zaměstnání. Žalobce uvedl, že pokud by byl nucen opustit Českou republiku, vystavil by se riziku materiální nouze. Dle žalobce by tak nepřiznání odkladného účinku žalobě bylo v případě žalobce zbytečným a nepřiměřeným zásahem do jeho veřejných subjektivních práv. Žalobce zdůraznil, že jeho chování nepředstavuje hrozbu pro veřejný zájem, který by bylo na místě chránit nepřiznáním odkladného účinku žalobě. Případné nucené vycestování z území České republiky by pro žalobce představovalo nenahraditelnou újmu, došlo by ke zpřetrhání zde vytvořených vazeb a upuštění vybudovaného zázemí. Žalobce rovněž zdůraznil, že přiznání odkladného účinku žalobě je pro něj důležité i z hlediska bránění jeho procesních práv v soudním řízení. Žalobce se vždy zajímal o řízení týkající se jeho osoby a považuje kontakt se svým právním zástupcem za zásadní. Žalobce závěrem uvedl, že má za to, že v jeho případě by dočasný zásah do jeho života byl zjevně

nepřiměřený. S ohledem na to, že by přiznáním odkladného účinku žalobě nemohla vzniknout újma jiným osobám nebo by mohlo dojít k ohrožení veřejného zájmu, jednalo by se v případě žalobce o přesně takový dopad, který zákonodárce zakotvením institutu odkladného účinku žalobě zamýšlel.

3. Žalovaná se k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby vyjádřila podáním ze dne 24. 6. 2024, ve kterém uvedla, že s přiznáním odkladného účinku žalobě nesouhlasí. Žalovaná konstatovala, že přiznání odkladného účinku představuje toliko institut mimořádný, který není možné paušálně aplikovat v případě opuštění území České republiky cizincem, který dle právního řádu České republiky ani nemá právo na jejím území pobývat. Žalovaná také poukázala na to, že se v případě žalobce jedná o řízení o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, které se vydává formou zaměstnanecké karty, které nebylo žalobci dosud vydáno a žalobce nemůže požadovaný účel pobytu plnit a vykonávat výdělečnou činnost na území České republiky. Žalovaná uvedla, že původním účelem pobytu žalobce na území České republiky bylo studium, které dle vyjádření žalované také neplní. Závěrem žalovaná uvedla, že z žaloby nevyplývají žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno usoudit na hluboké sociální či rodinné vazby, jejichž zpřetrhání by v důsledku nepřiznání odkladného účinku došlo. Žalovaná také poukázala na to, že náležitou ochranu práv na území České republiky má žalobce zajištěnou již tím, že je právně zastoupen. Přičemž případné právo účastnit se projednání věci před soudem je možno zajistit též na základě víza k pobytu do 90 dnů.
4. Podle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*
5. Z citovaného zákonného ustanovení plynou dvě hmotněprávní podmínky přiznání odkladného účinku žalobě, a sice (i) že právní následky napadeného rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (ii) že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
6. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud totiž přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s.
7. Ve vztahu k první podmínce v obecné rovině platí, že je na žalobci, aby ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku specifikoval, v čem má jemu hrozící újma spočívat, a aby tvrzené skutečnosti náležitě doložil, příp. alespoň věrohodně osvědčil. Jen tak

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

může soud posoudit, zda neprodleným výkonem nebo jinými právními následky správního rozhodnutí může žalobci skutečně vzniknout nepoměrně větší újma, resp. újma těžko nahraditelná či kompenzovatelná.

8. V usnesení ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, publ. pod č. 4039/2020 Sb. NSS, rozšířený senát Nejvyššího správního soud vyložil, že § 73 odst. 2 s. ř. s. zavazuje soud v každém řešeném případě vzít v úvahu všechny pro věc významné okolnosti: „[Z]ákonodárce záměrně koncipoval odkladný účinek jako normu, při jejíž aplikaci musí soud vždy zvážit všechny individuální okolnosti sporné věci. (...) Nelze soudním výkladem nastavit podmínky přiznání odkladného účinku tak, že je v podstatě splní každý cizinec, kterému hrozí povinnost opustit území státu. Jak správně uvádí usnesení ze dne 6. 1. 2016, čj. 2 Azs 271/2015-32, v bodě 7, takový přístup by „vedl k paušálnímu přiznávání odkladného účinku všem kasačním stížnostem směřujícím proti rozhodnutím, se kterými je spojena povinnost vycestovat z území České republiky, čímž by byla zcela popřena výjimečná povaha institutu odkladného účinku, jakož i záměr zákonodárce nepřiznat kasačním stížnostem brojícím proti takovému typu správních rozhodnutí odkladný účinek automaticky, tedy přímo ze zákona.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dodal, že „[...] i zájem na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti nepochybně může být (dle okolností) důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nemělo by tomu tak být ovšem automaticky bez dalšího, ale obvykle jen ve spojení s dalšími důvody (např. týkajícími se rodinného či soukromého života stěžovatele), nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci. Všechny tyto individuální okolnosti by však měly jasně a konkrétně plynout ze stěžovatelem osvědčených tvrzení. Soud zde vždy poměřuje újmu, která hrozí stěžovateli, a újmu, která přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, stejně jako možný rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem (...)“. Dále rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že „[Č]istě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádet k závěru, že při rozhodování o tom, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmy jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byla-li by újma ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad však opomíjí základní znak odkladného účinku, a sice že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. A měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá. Pojetí odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno (usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS, bod 25).“
9. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu též vyplývá, že žalobce je pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy. Z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2020, č. j. 8 As 203/2020-78, vyplývá, že „[N]ávrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20). (...) skutečnosti, z nichž je hrozící újma dovozována, se musí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

týkat zejména bezprostřední budoucnosti (...).“ K závažnosti hrozící újmy pak v usnesení ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[D]ůvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.“

10. Naopak tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je úkolem žalovaného. Soud přitom není oprávněn (tím spíše není povinen) zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Azs 163/2017-20).
11. K citované judikatuře soud doplňuje, že, byť byly uvedené závěry vysloveny Nejvyšším správním soudem v souvislosti s posouzením návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, dozajista se *mutatis mutandis* uplatní i pro případy posuzování návrhů na přiznání odkladného účinku žalobě.
12. Při posouzení žalobcovu návrhu soud vycházel z jeho návrhu, včetně příloh, a z vyjádření žalované k návrhu na přiznání odkladného účinku, jako jediných listin, které měl soud v tomto počátečním procesním stádiu soudního řízení k dispozici, a to s ohledem na zákonný požadavek na bezodkladné rozhodnutí soudu o předmětném návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě.
13. K argumentaci žalobce, že mu v důsledku výkonu napadeného rozhodnutí hrozí nepřiměřená újma, neboť žalobce žije na území České republiky již cca 5 let, za tuto dobu si zde vytvořil sociální, ekonomické i společenské vazby, soud uvádí, že žalobce nijak blíže nespecifikoval, čím by takové vazby měly být mimořádné a výjimečné. Soud podotýká, že žalobce sám výslovně uvedl, že na území České republiky nemá rodinné vazby. Žalobce sice tvrdil, že se snaží integrovat do české společnosti a k prokázání tohoto tvrzení doložil dvě čestná prohlášení (pana K. H., předsedy fotbalového klubu SK Viktoria Štěrboholy a paní S. D., předsedkyně sdružení Kyrgyzů v České republice), to ovšem soud nehodnotí jako vazby dostatečně silné a mimořádné. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 Azs 249/2016-32, „[S]oud s ohledem na mimořádnou povahu institutu odkladného účinku však ke svému rozhodnutí vždy potřebuje znát konkrétní individuální skutečnosti, pro které stěžovatel o odkladný účinek žádá. Povšechné tvrzení o stěžovatelově dosti silném rodinném a společenském zázemí a řadě soukromých a rodinných vazeb v ČR nemůže bez dalšího obstát jako důvod pro přiznání odkladného účinku. V tomto ohledu je přirozené, že pokud na území některého státu cizinec žije řadu let, nežije „ve vzduchoprázdnu“ a aspoň nějaké základní společenské a příp. rodinné vazby si utvoří vždy. Stěžovatel neuvádí, v čem by spočívala nepoměrně větší újma, kdyby se toto „silné zázemí“ zpretrhalo, nebo v čem stěžovatel spatřuje jeho sílu; stěžovatel vlastně v tomto ohledu neuvádí nic konkrétního.“ Pro úplnost soud poznamenává, že ve věci projednávané Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 10 Azs 249/2016 žil cizinec na území České republiky dokonce po dobu 8 let, zatímco nynější žalobce žije na území České republiky cca 5 let. Soud konstatuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

že je chvályhodné, že se žalobce snaží integrovat do české společnosti. Tyto tvrzené skutečnosti však nejsou relevantní pro posouzení závažnosti hrozící újmy plynoucí z napadeného rozhodnutí. Řečeno jinak, z těchto skutečností nelze dovodit nic ve vztahu k újmě hrozící žalobci v důsledku napadeného rozhodnutí (srov. již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 289/2022-42, bod 7). Naopak tyto žalobcem tvrzené skutečnosti by mohly mít relevanci ve vztahu k otázce rozporu s důležitým veřejným zájmem, ovšem k té se soud nedostal, neboť z žalobcových tvrzení nevyplývalo, že by mu v důsledku napadeného rozhodnutí reálně hrozila závažná újma.

14. Z výše popsaných důvodů soud v případě žalobce nemá za prokázané (resp. ani osvědčené) naplnění podmínky hrozící újmy, která by byla závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická, a která by byla přímým důsledkem výkonu napadeného rozhodnutí či jiných jeho právních následků. Přitom nebyla-li v projednávané věci žalobcem dostatečně tvrzena a doložena hrozba konkrétní újmy, která by byla závažná a reálná, pak soud nemohl ani poměřit takovouto případnou újmu s újmou jiných osob, která by mohla vzniknout přiznáním odkladného účinku, když v projednávané věci nelze *a priori* vznik újmy u jiných osob zcela vyloučit.
15. Je třeba mít také na paměti, že dle ustálené judikatury je přiznání odkladného účinku mimořádným prostředkem, jímž dochází k prolomení účinků pravomocného a vykonatelného rozhodnutí správního orgánu, tudíž je třeba k užívání tohoto instrumentu přistupovat velmi zdrženlivě (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 Afs 261/2018 – 28).
16. Navíc závěr, že v případě neprokázání hrozby konkrétní závažné a reálné újmy na straně žalobce má být návrh na přiznání odkladného účinku žalobě zamítnut, je i ústavně konformní, jak se podává v usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2020, sp. zn. III. ÚS 1183/20, kterým byla odmítnuta ústavní stížnost směřující proti rozhodnutí krajského soudu o nepřiznání odkladného účinku podané správní žalobě. Ústavní soud dovodil následující: „*V první řadě tak bylo třeba doložit existenci újmy, která by byla stěžovateli způsobena výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí. Jestliže takovouto újmu stěžovatel nedoložil, soud nemohl rozhodnout jinak, než jak učinil.*“ [tj. zamítl žalobcův návrh na přiznání odkladného účinku – pozn. soudu].
17. Neprokázání první ze dvou výše uvedených podmínek je plně dostačující pro to, aby soud odkladný účinek podané žalobě nepřiznal. Soud již proto nepřistupoval k posouzení otázky, zda by byla naplněna i druhá z podmínek, tedy zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
18. Lze tedy uzavřít, že žalobce neprokázal (resp. ani neosvědčil), že by jí výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozila závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická újma, a proto soudu nezbylo, než výrokem I. tohoto usnesení předmětný návrh na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *a contrario* zamítnout.
19. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že nepřiznáním odkladného účinku v žádném případě nepředjímá své meritorní posouzení žaloby, ve kterém se bude zabývat přezkoumáním zákonnosti napadeného rozhodnutí. V této fázi řízení se soud zabýval

pouze otázkou naplnění podmínek na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

20. O nákladech řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nerozhodoval, když bude postupovat analogicky podle § 145 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s. a o případných nákladech vzniklých v této souvislosti rozhodne v rozhodnutí o věci samé.
21. K povinnosti stanovené žalobci výrokem II. tohoto usnesení soud uvádí, že podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Dle recentního usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, bod [23]: *„Povinnost zaplatit soudní poplatek za rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku proto vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovatelí uložena povinnost soudní poplatek zaplatit. Krajský soud tak je v usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku současně povinen výrokem uložit žalobci povinnost zaplatit poplatek za tento návrh, a to ve výši 1 000 Kč podle položky 20 sazebníku poplatků. Tento soudní poplatek je splatný do 3 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým byla povinnost poplatek zaplatit uložena (§ 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích)“*. Jelikož žalobce předmětný soudní poplatek doposud nezaplatil, soud příslušnou poplatkovou povinnost žalobci uložil. Soudní poplatek lze zaplatit nejen převodem na uvedený bankovní účet soudu, ale i tak, že soudu bude doručeno podání opatřené kolkovými známkami výše uvedené hodnoty, vydanými před 1. 1. 2024.

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřipustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 28. června 2024

Mgr. Aleš Smetanka v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.